

Ó, má vizáži...
Vizuálnosti
Časopisy
Kritizuj
Mou budoucnost v extrémech
Ó, má vizáži...

(ze skladby Visage skupiny Visage, autoři Steve Strange, Midge Ure, Billy Currie a tři další, 1980)

VSTANOU STARÍ ROMANTIKOVÉ

?

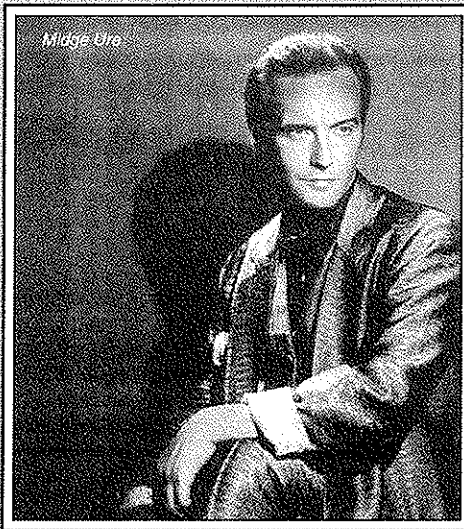
MIDGE URE A ULTRAVOX ZNOVU U HROBU JOHANNA STRAUSSSE

Vis, to znamená vizuální. *Visa* předpokládají cestu do světa. *Age*, to je začátek nového věku („*new age*“) taneční hudby. Tak vysvětloval Steve Strange původ názvu své studiové skupiny a zdůrazňoval: „*Vyslovujte francouzsky!*“

Steve Strange nebyl muzikant, spíše módeř. A organizátor londýnských klubů, kam se chodilo se šminkami na tváři a s chocholy na kloboucích – Billy's, Blitz. K tanci tu hrál diskžokej hudbu, v níž se vášeň mísila s dekadencí – Human League, Davida Bowieho, Roxy Music. Steve a jeho spolubydliči, bubeník Rusty Egan, potřebovali takových zvuků víc. Tehdy už skotský kytarista a zpěvák Midge Ure věděl, že jeho hudební manželství s bývalým sexpistolníkem Glenem Matlockem ve skupině RICH KIDS nebude mít dlouhé trvání. Ačkoliv na piano neuměl ani brnk, klíše dvou kytar, basy a bicích ho svazovalo, do popředí se dral zájem o syntetizátory.

Rich Kids ale měli k dispozici firmou EMI pronajaté studio a aby se nepromarnil čas, vlezla si do něho pestrá společnost – saxofonista John McGeoch, dva hráči z kapely Magazine, klávesista Billy Currie, Strange, Egan a Ure. Tady se broustil, hladil a cizeloval styl, který počátkem osmdesátých let kdekomu popletl hlavu a ošálil smysly, tady se zrodila VISAGE a její nejslavnější nahrávka *Fade To Grey*, inspirovaná zasmušilým a nevládným Berlínem. Muzikantům této sorty se říkalo *futuristé* (ještě 25. července 1981 ohlásil Record Mirror vydání singlu *The Thin Wall* slovy „*top futuristic band Ultravox...*“), nebo častěji *new romantic*, což iritovalo ty, kteří hned polopaticky hledali spojitost s Richardem Wagnerem či Carlem Maria Weberem.

Dnes se těm škatulkám bráním, jsou vyprázdněné a zapadané prachem. Největší z „nových romantiků“ Midge Ure prošel – jak si za chvíli ukážeme – rozličnými styly. Přesto to byl fascinující počátek dekády, kdy Depeche Mode se psali ještě Dépěché Mode, kdy Angličané vkládali do svých textů francouzské a německé výrazy a Billy Currie v Ultravoxu loučil ze syntáku ruské motivy, kdy písně byly plné odcižení a tlumených citů, kdy v módě byly bílá a černá barva

a křiklavé doplňky jak z upířských filmů, kdy melodie byla opět králem.

A teď najednou, na začátku roku 1993, znovu „*pizzicato smyčce předou pavoučí noty a po osamělé noci přináší denní světlo jen studené, prázdné ticho*“, jak se zpívá v nejznámější písni té éry *Vienna* v podání skupiny ULTRAVOX, do níž Midge Ure tajně (než se vyřídily právní klíčky personálního šábesu) vstoupil v dubnu 1979. Týden po své reedici skáče Vienna na 21. pozici britské hitparády a MTV znovu nasazuje do vysílání videoclip, který vznikl značně pozdě, teprve když videňská árie stála v lednu 1981 na 2. místě žebříčku, jehož vrchol zablokoval dnes zapomenutý Joe Dolce. V modravém šerosvitu znovu kračeji postavy členů skupiny k videňskému hrobu Johanna Strausse, symbolů valčíkových plesů v opáře a burleskního života na císařském dvoře. Konečně máme na CD singlu píseň, o které kanadský bubeník Ultravoxu Warren Cann prohlásil: „*Každé město má svou auru anebo charismu – my si vybrali to, s kterým spojujeme smysl pro romanci*.“ Jeho bicí ani Ureho kytara a ba-

sovka Chrise Crosse tu nenašly uplatnění, vedle píána a houslí, na které umí Billy Currie, tu znějí pouze syntetizátory. A přece je nahrávka plná emocí a Midge pronásleduje do časů přítomných jako noční můra: „*Docela mě trápí, když za mnou chodí lidé a říkají, že je to nejlepší věc, jakou jsem kdy napsal. Jako kdybych dalších dvanáct let života promarnil. Mohl bych na počkání složit dvacet takových Vidni.*“

Viennamánie má trochu jiný původ než comeback Abby. Je součástí obchodnický zručně připravené kampaně EMI, která se zaměřila k datu 15. února 1993, kdy se ve všech obchodech – také těch, které u nás zásobuje Monitor – objevilo album *IF I WAS* s podtitulem *THE VERY BEST OF MIDGE URE AND ULTRAVOX*, velkoryse pojatá kompilace čtrnácti (na cédéčku šestnácti) perel z Ureho působení v Ultravoxu a leckde jinde. Už jenom to, že se tu sejdou nahrávky Vienna a Fade To Grey, hovoří za mnohé. Midge Ure při té příležitosti vyjde z ústraní a bude rozdávat rozhovory v rozhlasových a televizních studiích a Ultravox se s ním znovu spojí ke vzpomínkovému turné. Skupina po šesti letech nečinnosti se totiž probudila k životu a pro firmu Deutsche Schallplatten Berlin připravila novinkové album *REVELATION* ohlášené singlem *I Am Alive*, ale z původní sestavy je tu pouze Billy Currie. A nás daleko víc zajímá Midge Ure, narozený 10. října 1953 v Cambuslangu.

Dnešním tatíkům a maminám jsem ho pouštěl na diskotékách, když jeho první formace SLIK vyhrála britskou hitparádu s trhákem *Forever And Ever*, na kterém ji producenti nenechali hrát, pouze ho přizdobila vokálem. 14. února 1976 vystřídala na 1. místě Abbu s jejím Mama Mia! Skupina se původně jmenovala *Salvation*, ale to pry nebyl název předurčený pro úspěch. Hned na dalším singlu *Requiem* šli Skolové (vedle Ureho Jim McGinlay, basová kytara, Kenny Hyslop, bicí – později se k Uremu vrátí na jeho sólových projektech, Billy McLissac, klávesy) za hloubkovou výrazu, ale lidé si je už dali do jedné škatulky s Hello a Glitterbandem, a z toho nekoukala žádná perspektiva.